

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance, v právní věci žalobce: **R. T.**, zastoupeného Mgr. Monikou Tesařovou, advokátkou se sídlem Bohunická 517/55, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2009, čj. JMK 3345/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2010, čj. 57 Ca 40/2009 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát města Brna uznal rozhodnutím ze dne 4. 11. 2008, čj. ODSČ-71536-PŘ/08CI, žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích"). Uložil mu pokutu ve výši 8 000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 7. 5. 2008 ve 22:02 hodin při řízení motorového vozidla v Brně, na ulici Vídeňská, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou na 80 km/hod, když při zvážení možné odchylky mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 126 km/hod. Správní orgán neuvěřil tvrzení žalobce, že vozidlo řídila osoba mu blízká a on řízení převzal až

později. Žalovaný odvolání žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 2. 3. 2009, čj. JMK 3345/2009.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně. Namítl, že správní orgány nepostupovaly v souladu s § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), protože si k posouzení skutečnosti, zda vozidlo řídila osoba blízká žalobci, neopatřily znalecký posudek. Pouze tento důkazní prostředek mohl potvrdit nebo vyvrátit tvrzení žalobce. Žalovaný však provedení tohoto důkazu odmítl s poukazem na § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého nemůže správní orgán přihlížet k později navrženým důkazům.

[3] Krajský soud v Brně žalobu zamítl. Neztotožnil se s tvrzením žalobce, že po změření rychlosti došlo k výměně řidičů a teprve poté na místo řidiče usedl žalobce. Výpověď žalobce označil za účelovou s cílem vyhnout se sankci za přestupek. Znalecký posudek, který žalobce předložil spolu s odvoláním, sice tuto hypotetickou možnost připustil, ovšem znalec při výpočtu vyšel z krajních hodnot, které jsou výhodnější pro žalobce. Z výpovědí strážníků vzal za prokázané, že strážníci začali vozidlo žalobce pronásledovat ihned po změření rychlosti a po celou dobu pronásledování jej neztratili z dohledu. Strážníci potvrdili, že k zastavení vozidla a k výměně řidičů nedošlo. Skutková zjištění jsou v rozhodnutí uvedena přehledně a srozumitelně a vyplývají z provedených důkazů. V napadeném rozhodnutí žalovaný podrobně popsal, co vzal za prokázané, proč některé důkazy či tvrzení odmítl a proč neprovedl některé žalobcem navržené důkazy. Námitky žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaný posoudil v odvolacím řízení, ve kterém se zabýval též předloženým znaleckým posudkem.

III.

[4] Rozhodnutí krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Namítl, že skutkové závěry krajského soudu nemají oporu ve spisu. Skutkový stav nebyl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Krajský soud přihlédl pouze k důkazům, které svědčí v jeho neprospěch. Naopak důkazy svědčící v jeho prospěch soud pouze konstatoval a nezohlednil je při rozhodování. Nesouhlasil s hodnocením výpovědí svědků M. T. a P. H., které byly vyhodnoceny jako tendenční. Tyto osoby byly poučeny o povinnosti vypovídat pravdivě a je třeba jejich výpovědi považovat za pravdivé do doby, než je správními orgány prokázán opak. Ve výpovědích strážníků soud přehlédl rozpory pokud jde o údaj, kdy se vozidlo strážníků rozjelo za vozidlem stěžovatele. Časové rozdíly nebyly v průběhu dokazování vyjasněny, i když mají zásadní význam pro posouzení věrohodnosti výpovědi strážníků i ostatních svědků. Výpovědi strážníků nejsou podepřeny žádným důkazem. Fotodokumentace z radarového rychloměru pouze prokazuje, že vozidlo jelo rychleji než je povolená rychlost. Nevyplývá z ní však, kdo byl řidičem vozidla. V době měření byla navíc tma a strážníci nemohli identifikovat řidiče. Nelze tedy bez důvodných pochybností přisvědčit výpovědi strážníků a opomenout výpovědi ostatních svědků, kteří shodně uvádí, že vozidlo neřídil stěžovatel. Výpověď svědků navíc potvrzuje znalecký posudek, který uvádí, že možnost výměny řidičů nelze vyloučit. I když znalec vyšel z krajních hodnot, nelze k němu nepřihlédnout s tvrzením, že k takové situace nemohlo dojít.

IV.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

[7] Předně je třeba konstatovat, že kasační stížnost je podstatně obsažnější než žaloba podaná ke krajskému soudu. V žalobě stěžovatel pouze namítal, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 56 správního řádu, pokud nenechal vypracovat znalecký posudek. Ten měl potvrdit nebo vyvrátit tvrzení, že se řidiči vozidla následně vyměnili. Naproti tomu v kasační stížnosti uplatnil námitky, které se týkaly hodnocení svědeckých výpovědí M. T. a P. H. v konfrontaci s výpověďmi zasahujících policistů. Hodnocení důkazních prostředků však obsahovala již správní rozhodnutí, zejména rozhodnutí o uložení sankcí. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, proč případně nemohl obsahově obdobné námitky uplatnit již v řízení před krajským soudem. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná mimo jiné tehdy, pokud se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Řízení o kasační stížnosti není pouhým pokračováním řízení o správní žalobě před krajským soudem, ale jde o mimořádný opravný prostředek, který lze podat pouze ze zákonem stanovených důvodů. Námitky, které mohl uplatnit již v řízení o žalobě, nemůže stěžovatel v řízení poprvé předložit až před Nejvyšším správním soudem. Kasační námitky, které se týkají hodnocení výpovědí svědků a rovněž námitka zpochybňující výsledky měření rychlosti vozidla jsou proto nepřípustné.

[8] Zbývalo tak posoudit kasační námitku, která se týká předloženého znaleckého posudku. Stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje předložený znalecký posudek v poněkud jiné souvislosti, než v řízení před krajským soudem. V kasační stížnosti o něm hovoří v souvislosti s hodnocením svědeckých výpovědí, zatímco v žalobě spatřoval procesní chybu správních orgánů v tom, že nenechaly vedle jím předloženého posudku vypracovat další znalecký posudek, který by potvrdil nebo vyvrátil tvrzení, že vozidlo při měření rychlosti neřídil.

[9] Žalovaný argumentoval ve svém rozhodnutí ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti či důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Taková argumentace však není správná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, uzavřel, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhovat nové důkazy i v odvolání a omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá. Tento právní názor vychází z přesvědčení, že řízení o přestupku má oproti obecně pojímanému správnímu řízení svá specifika. Přestupek spadá do pojmu „*trestních obvinění*“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Osobě obviněné z přestupku tedy náležejí procesní práva obdobná

těm, jakých požívá obviněný z trestného činu. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhovat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku. Zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení.

[10] Nejvyšší správní soud však v této věci nepřehlédl, že ačkoli žalovaný stěžovateli vytkl předložení znaleckého posudku až v odvolacím řízení, přesto v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl argumenty, proč ani znalecký posudek nic nemění na zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný sice připustil teoretickou možnost, že mohlo dojít k výměně řidičů po změření rychlosti vozidla před jeho zastavením hlídkou policie, avšak tato možnost je podle názoru žalovaného vyloučena výpovědí strážníků policie, kteří vozidlo sledovali a výměnu řidičů v tomto vozidle vyloučili. Žalovaný tedy předložený znalecký posudek následně hodnotil, a to ve vztahu k ostatním důkazním prostředkům, které v řízení opatřil. Proto ani shora uvedený právní názor o přípustnosti předkládání důkazních prostředků v různých fázích řízení o přestupku nevedl v této věci ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí krajským soudem.

[11] Krajský soud správně upozornil, že ačkoli se žalovaný odvolával na § 82 odst. 4 správního řádu, přesto se předloženým znaleckým posudkem zabýval. Rovněž přesvědčivě zdůvodnil, že předložený znalecký posudek vychází pouze z hypotetické možnosti, že došlo k výměně řidičů, zatímco výpovědi zasahujících policistů byly bezprostřední, neboť ujíždějící vozidlo viděli po celou dobu zásahu. Znalec se vyjadřoval pouze k tomu, zda je alespoň teoreticky možné, aby se řidiči vozidla po změření jeho rychlosti do jeho zastavení hlídkou policie vyměnili a přestupku se dopustil někdo jiný. Tento předpoklad však žalovaný ani krajský soud nezpochybňovali. Důkazní řízení nebylo vedeno ke zjištění, zda to bylo teoreticky možné či nikoli. V přestupkovém řízení bylo třeba zjistit, zda se tak skutečně stalo v této věci. V důsledku nepřípustnosti kasačních námitek, které se týkají výpovědí svědků, lze pouze obecně konstatovat, že se krajský soud hodnocením rozporů mezi výpověďmi policistů a spolucestujících stěžovatele podrobně zabýval zejména na čtvrté a páté straně rozsudku. Jeho zdůvodnění je přesvědčivé i pokud jde o úvahy o věrohodnosti resp. účelovosti jejich výpovědí. Znalecký posudek proto nemohl v této věci „*velmi věrohodně potvrzovat*“ skutkovou verzi stěžovatele.

[12] S odkazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení nad rámec běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. května 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu